

El llenguatge

A taula

9/V/1977

A propòsit de la frase *Em sento a taula*, que és correcta quan expressa l'acció de «sentir-se a taula», però que no ho és si es refereix a la de «seure o asseure's a taula», hem dedicat els dos darrers dels nostres comentaris a glossar l'ús dels verbs concurrents *seure*, *asseure* i *assenotar*. Però també es podria dir alguna cosa d'interès sobre el conjunt adverbial *a taula*.

Hem comprovat més d'un cop com a algú no li semblava prou bé que es digués *seure o asseure's a taula*, alegant que, en realitat, on hom seua és en una cadira o un banc. És una afirmació basada en un raonament superficial. El moble on seiem sol ésser, efectivament, una cadira, un banc, etc. Però la taula configura o determina un espai físic, una localització concreta, on podem realitzar l'acte de seure. Així com seiem a l'autobús o al tren (si no van plens), o al teatre o al cafè, podem seure a taula. L'expressió *asseure's a taula* figura al *Fabra* a l'article *a* (prep) i a l'article *taula*, on es recull també *seure a taula*.

El mot *taula*, en el conjunt *a taula* —que té gairebé valor de locució adverbial— significa *taula de menjar*, que és la *taula* per antonomàsia. Són força nombrosos altres casos anàlegs, de coincidència de la prep *a* i un substantiu que té valor locatiu, amb omisió de l'article. Aquesta omisió respon a un ús tradicional, i no té res a veure amb la tendència actual a prescindir sistemàticament o d'aquesta partícula, confereix al nom un valor gairebé, podríem dir, institucional, i només és possible en uns casos determinats. Tenim anotats els següents: *a casa*, *a estudi*, *a plaça*, *a ciutat*, *a muntanya*, *a missa*, tots ells amb exemples al *Fabra*. Hi podríem afegir, encara, *a palau* (a *Vic*, per ex, *a palau* és «al palau del bisbe»), *a teatre*, *a concert*, *a col·legi*, *a vila*, *a mercat*... No foren possibles, en canvi, «a bosc», «a camp», «a platja», «a riu», «a oficina»... Notem que *a estudi* vol dir «a un centre d'ensenyament» (i mai a l'estudi d'un pintor), *a plaça*, «a la plaça de vendre» (i mai a l'espai urbà).

Paral·lelament, amb verbs de procedència, diem de *taula*, de *casa*, de *palau*, de *plaça*, d'*estudi*, etc.

Albert Jané